

עשו, ולא היתה בגורלו של אותו שכתוב בו (בראשית כה) איש ידע ציד איש שדה. לה יטמא, באותם לבושי נקמה, שעתיד להטמא בין אותם ההמונים, שכתוב בו לה יטמא, בשבילה, משום שהיא שוכבת לעפר, והוא רוצה להקים אותה. זהו שכתוב (ישעיה ט) קומי אורי כי בא אורך. (עמוס ט) ביום ההוא אקים את סכת דויד הנפלת).

לא יקרחה קרחה בראשם. רבי יוסי אמר, לא יקרחה בה"א, מה הטעם? אלא, אותו שמן עליון, שהוא שמן משחת קדש, שמשלים את כל שבעת הימים כמו שנאמר, שכתוב (ויקרא ח) כי שבעת ימים ימלא את ידכם, אותו שמן עליון הוסר ממנו ונקרח, אם הוא פגם את ראשו. משום שראשו של הכהן העליון הנו אותו שמן עליון, ועל פן לא צריך לכהן שלמטה להראות בעצמו פגם כלל, והרי זה נאמר. ומשום כך כתוב בה"א.

פתח ואמר, (תהלים קכו) בשוב ה' את שיבת ציון היינו פחלמים. בשוב ה' את שיבת, זה נאמר בגלות בכל, שלא נמצאו יותר בגלות אלא שבעים שנים, שכתוב (ירמיה כט) כי לפי מלאת לבבל שבעים שנה אפקד אתכם. וכתוב היינו פחלמים, מה זה פחלמים? אלא הרי התעוררו החברים, שיש שבעים שנים בחלום.

ובא ראה, כתוב כי שבעת ימים ימלא את ידכם. מי שבעת הימים? הרי נתבאר, אותו מקום עליון שהוא כלל של כל ששת האחרים נקרא שבעת ימים, ונקרא תשובה. שנינו, מי שישב בתענית בשבת, קורעים לו גזר

מלפא, דאפילו אסתכמו

לאיש. דלאו חולקיה דעשו, ולא הוות בעדביה דההוא דכתיב ביה (בראשית כה) איש ידע ציד איש שדה, לה יטמא, באינון לבושין דנוקמא, דזמין לאסתאבא בין אינון אוכלוסין, דכתיב ביה לה יטמא, בגינה, בגין דאיהי שכיבת לעפרא, והוא בעי לאקמא לה, הדא הוא דכתיב, (ישעיה ט) קומי אורי כי בא אורך. (עמוס ט) ביום ההוא אקים את סכת דויד הנפלת).

לא יקרחה קרחה בראשם. (ויקרא כ"א) רבי יוסי אמר, לא יקרחה בה"א מאי טעמא. אלא, ההוא שמן עלאה, דאיהו משח רבות קדשא, דאשלים לכל שבעה יומין כמה דאתמר, דכתיב, (ויקרא ח) כי שבעת ימים ימלא את ידכם, ההוא שמן עלאה אתעדי מניה ואתקרח, אי איהו אפגים רישיה. בגין דרישא דכהנא עלאה, ההוא שמן עלאה הוי, ועל דא לא ליבעי ליה לכהנא דלתתא, לאחזאה ביה בגרמיה פגימו כלל, והא אתמר. ובגין כך פתיב בה"א.

פתח ואמר, (תהלים קכו) בשוב יי' את שיבת ציון היינו פחולמים. בשוב יי' את שיבת, דא בגלות בכל אתמר. דלא אשתכחו יתיר בגלותא אלא שבעין שנין. דכתיב, (ירמיה כט) כי לפי מלאת לבבל שבעים שנה אפקוד אתכם. וכתיב היינו כחולמים, מאי כחולמים. אלא הא אתערו חברייא, דאיכא שבעין (דף פ"ט ע"ב) שנין בחלמא.

ותא חזי, פתיב כי שבעת ימים ימלא את ידכם. מאן שבעת ימים. הא אתמר, ההוא אתר עלאה, דהוא כללא דכל שיתא אחרנין, אקרי שבעת ימים, ואקרי תשובה. תנינן, מאן דיתיב בתעניתא בשבתא, קורעין לו גזר דינו של שבעים שנה, ושבעין שנה אינון שבע אנפי